

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Natales Sanctorvm Belgii, & eorundem Chronica Recapitulatio

Molanus, Johannes

Dvaci, 1616

Decima die Iulij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9477

Julij 9.

NATALES

Lib. 2. vita
Bonifacij.

Lib. 1. c. 17.
die 4. De-
sembriis.

Historia B.
Popponis c.
29. die 25.
Januarij.

Imperatoris, Coloniam ad gradus sit delatus. Sed ego eadem episcopi ad tempora filij aut nepotum, qui etiam contra Saxones bellauerunt, referre non dubito; eo quod literæ Zachariæ, qui mortuo Martello factus est pontifex, de legato Bonifacio recipiendo ad eum etiam dirigantur. Deinde historia sancti Annonis, cui multum est tribuendum, testatur sancti Agilolphi corpus ex Malmundario auectum esse Coloniam per sanctum Annonem, vbi id reposuit in monasterio suo ad Gradus. Est autem Malmundarium secunda sancti Remacli abbatia, à Stabulensi dependens, olim diœcesis Coloniensis: sed nunc, nisi fallor, Leodiensis territorij, quo ad vtramque iurisdictionem. Dum enim beatus Poppo his præesset, stabilivit perpetua lege, vt Malmundarienses professionis suæ sponsonem apud Stabulenses facerent. Natalis incidit in vltimum diem Martij: sed à Coloniensibus simul cum translatione recolitur die nona Julij: eo quod in fine Martij ecclesia semper occupetur officio Quadragesimæ, aut passionis vel resurrectionis Domini.

Decima die Julij.

1°. De S. Amalberga virgine Tamisiensi.

IN portu Gandauo, in monte Blandinio, sanctissimæ virginis Christi AMALBERGÆ. Hæc virgo ex Arduenna, consilio sancti Willibrordi, Belisiam venit instruenda; vbi sanctissima Landrada præerat monasterio quod extruxerat. Brachij eius os confregisse putatur Carolus Martellus princeps, vt eam sibi raperet sponsam. Quam etiam planè cepisset vxorem, nisi pudicitia virginalis

virginalis de eo triumphans, penitus obstitisset. Migravit ad Dominum anno septingentesimo septuagesimo secundo aut circiter, sexto Idus Iulij, sepulta in Tempseca iuris sui villa ad Scaldim: vbi ostenditur eius sepulcrum: sed corpus virgineum Balduinus Ferreus Gandauum^a transtulit, ad Blandiniense sancti Petri monasterium: vbi * coniunctum est reliquijs sancti Bertulphi.

*Vita sancti
Bertulphi
cap. 35. to.
1. Surij.

Massæus scribit ciues Gandauenses vnâ cum Wilhelmo episcopo Tornacensi diem festum sibi instituisse, anno millesimo trecentesimo trigesimo primo.

Sed Blandinij frequentior est eius memoria, Vnde in Martyrologio legitur, Sexto Calendas Nouembris, in Blandinio, aduentus corporis sanctissimæ virginis Christi Amelbergæ. Kalendis Maij, in Blandinio monasterio, translatio corporis sanctissimæ Amelbergæ virginis. Decimo tertio Calendas Iunij, in Blandinio, translatio corporum sanctorum Gudualij, Bertulphi, cum reliquijs sanctæ virginis Amelbergæ.

In picturis in manu gestat pedum instar abbatissæ, vel palmam ceu virgo: sub pedibus piscem habet, vulgo sturionem dictum, quem alij acipenserem vocant. His enim piscibus nauem comitantibus, fertur corpus eius diuino nutu, aduerso flumine vectum esse.

a Anno 870.

2°. De sancta Amalberga vidua.

Ex monumentis Lobienſium, & Binchiensium.

LAubijs, sanctæ AMALBERGÆ viduæ. Pro quo Binchij Canonici Lobienſes legunt. Laubaco cœnobio, depositio sanctæ Amalbergæ electæ. Hæc autem sancta vidua seu continens, illustrissimis exorta natalibus, Sanctas oppidum,

iana

*Hierony.
apologetico
2. contra
Ruffinum.*

2. Cor. 3.

Psal. 23.

iam parentibus orbata, vsque ad assumptam religionis beatitudinem iure hæreditario possedit. Cumque diabolus castitatis inimicus, puellarem continentiam non ferret, cognatos & affines (quos historiae scriptor vulgari nomine parentes nominat) ut eam matrimonio iungerent, instigauit. Nominatur ergo maritus & à Pipino patre sanctæ Gertrudis, Witgero præpotenti in Lotharingia principi coniunx traditur. Dedit autem eis Deus sanctissimam sobolem, Ablebertum sanctæ Cameracensis ecclesiæ pastorem beatissimum; & Deo dicatas virgines, beatam Raineldem, quæ Sanctis passa est; atque sanctam Gudilam, natu minimam. Hanc autem Angelica admonitione beatæ Gertrudi obtulerunt salutari lauacro suscipiendam, & in Christo verbi Dei lacte enutriendam. Placuit tum etiam patri ac matri sæculum deferere, quo Christo liberius militarent. Nam Witgerus monasticæ regulæ disciplinæ se Lobijs subdidit. Vxor verò sancta Amalberga sacrum velamen suscepit ab Auberto episcopo Cameracensi, & se totam Deo dedicauit in Malbodio. Cumque indies magis ac magis ieiunijs & precibus carnem domaret, spiritum roboraret, Deo disponente febre correpta est. Sentiens itaque diem vocationis suæ adesse, vsque ad supremum spiritum hunc versiculum susurrabat; Domine dilexi decorem domus tuæ, & locum habitationis gloriæ tuæ. Tanta autem dignitas eius ora post obitum compleuerat, ut cunctis liquidè claresceret, quia ærumnas, beatitudine; labores, requie commutauerat. Verùm quia tunc temporis Malbodij nulla spectabilium personarum sepulturæ tradita fuerat, sed neque beata Aldegundis, quæ locum
à fun-

fundamentis exstruxerat, communi consilio beatissimum corpus Lobium delatum est cum canticis & hymnis: vbi sub iugo regulæ S. Benedicti, sanctitas & religio multum florebat. Abbas autem & fratres exceptum corpus decenter sepelierunt in ecclesia Dei genitricis. Ibiq̄ue in meriti eius testimonium, ad tumulum, per Dei gratiam, multa edita sunt curationum miracula. Ipsum autem sepulcrum visitur vsque in hodiernum diē, vnde tamen eleuata est, & tandem cum reliquis Sanctis, Binchium translata. Vtroque loco festiuitas eius agitur decimo die Iulij.

¶ Sunt qui eam asserant bis fuisse maritatam, ex posteriore coniuge Vuitgero suscepisse tres iam dictas proles sanctas: ex priore verò marito similiter tres, Gengulphum martyrem, Venantium martyrem, & sanctam Pharaïldem. Verùm huius coniugij nullum apparet vestigium in historijs Gengulphi, Venantij & Amelbergæ: Imo Binchiensis ecclesiæ historia, cuius compendium posui, planè contrarium habet, eam nempe parentum orbatam solatio, adhuc teneram ætate, nec puellares iocos nec quælibet lubrica curasse. Hinc inimicum castitatis diabolum puellarem admiratum continentiam; ad eius matrimonium pareptes (hoc est, consanguineos) instigasse. Cui renitenti maritum denominarunt Vuitgerum.

Alij vnicum agnoscunt cum Vuitgero coniugium, & ex eo sanctas proles quinque* Ablebertum, Reineldem, Pharaïldem, Ermelendem & Gudilam. Sed vt de tribus omnes consentiunt, sic de sanctis Pharaïlde & Ermelende à multis contradicuntur, & nominatim ab ijsecclesijs, in quibus hæ virgines requiescunt. Rursus sanctam Amalbergam Binchiensis ecclesia nominat sororem Pipini primi: aliqui sororis filiam asserunt, & vtramque Amalbergam nuncupant. Sed cum Nordmannorum grauissima persecutio multas Sanctorum scriptas historias, iusto Dei iudicio, deleuerit: mirum non est, si in minutioribus discrepent, qui eas post dictam persecutionem vndequaue colligere sunt conati. Verùm hæc latius prosequi non est præsentis loci. Satis sit igitur Lectorem admonuisse, vt huiusmodi

* Hic in hist. Pharaïl. vocatur Ablebertus. Vide 4, 8, 15 Ian. 16 Iulij.

In hist. ss. Amelberga et Reineld.

huiusmodi benignè legat, & pari humanitate, prout poterit, dijudicet. Historiam quæ brevis est, edidit Surius ad decimam diem Iulij.

3°. De sancto Ettore episcopo.

Gallicè S. Ze.

Ex historia Læty, Louanij, & alibi manu-scripta.

Fisciaci, natale sancti ETTONIS episcopi & confessoris. De cuius gestis quædam, prout scripta sunt, simplici narratione proferemus, eo quod historia eius exactè ad posteritatem non peruenerit. Erant igitur septem fratres vno spiritu & fide in Christo concordés, licet non de omnibus simus certi, vtrum fuerint carnali natiuitate germani. Qui cum beato Madelgario ex Hybernia orationis gratia Romam inerunt ad limina Apostolorum, & inde cœlitus admoniti, in Gallias commigrarunt. Beatus Foillanus episcopus cum beato Vlrano, Fossas: sanctus Furseus cum sancto Adelgiso, Peronam: beatus Eloquius cum sancto Algiso, in Theoracensem pagum inter Helpram & Iseram. Gloriosus verò sacerdos Domini Etto, bonorum ætuum dignus præconio, ad lacum Corbriolo adiacentem: vbi superatis quibusdam molestijs, quas ei Ioninus fundi dominus, inferebat, monasterium construxit, quod Donum Petri nuncupatur: in quo Dei seruos suorum redituum largiflua benedictione solabantur, quos ille verbi Dei semine reficiebat. Confirmatis autem in fide Christi discipulis, mundo crucifixus & redemptori viuens, tempore à se præcognito cursum consummauit. Cuius anima ab Angelis in cælum est euecta, corpus autem terræ inhumatum assidue

quæ fulget virtutibus curationum. Est autem in confinio vrbis Attrebatibus *Baym* villare, ecclesiam habens in memoriam beati Ettonis. Dum autem Hellinus, vir illustris, aliam ædificaret, inuenit cum Analfrido presbytero, quem sanctus Etto à ferreis compedibus eduxerat, in prioris ecclesiæ muro duo breuia. In quorum vno legi, inquit appendicis huius narrator: In hoc loco Hybernensium episcopus Ettho mansionem habuit. In altero: Hic reposuit Ettho Hybernensis episcopus de corpore sancti Clementis papæ & martyris. Absurdum est itaque præsulatus honore eum negare sublimatum, quem & hic legimus episcopum, & in gestis sacerdotem nouimus appellari, quod nomen solis pontificibus solet assignari. Huius beati viri meminit etiam Sigebertus Chronographus Gemblacensis. Multi, inquit, de Anglia vel Scotia, in Gallijs peregrinantes verbum Dei disseminabant, multumque fructum Deo faciebant, scilicet Etto, Bertuinus, Eloquius. Meminit quoque historicus Cameracensis libro secundo ad Gerardum primum. In villa, inquit, Fescan vbi sanctus Hetto Scotus piè conuersatus in Domino quieuit, monasterium est Canonicæ congregationis.

*Ex append.
historia.*

Anno 651.

Cæterum cum Carolus quintus & Henricus Gallus atrocissimo bello inter se dissiderent, Ludouicus Blosius Lætiarum abbas, corpus beati Ettonis ex Dono-Petri Montes ad ædes Lætienses deferri curauit, nè in manus hostium deueniret. Impetrauit etiam à Iulio tertio translationem sacri corporis de feretro in aliud, & de Dono-Petri ad Lætiense monasterium. Quod Paulus quartus successor, nondum perfectum, ratum habuit

*Ex descri-
p-tione
translationis.*

habuit, & diplomate confirmavit. Vnde Martinus Cuperus, episcopus Chalcedonensis, anno quinquagesimo sexto, die vigesima quarta Iulij, coram ecclesiasticis & sæcularibus testibus, corpus in aliud feretrum collocauit, & die sequenti Lætiæ est transuectum. Remanet autem Donum Petri filia ecclesiæ Fisciacensis & Prioratus Lætiensis, quamvis ibi nullus monachus, sed sacerdos sæcularis, vt loquimur, commoretur.

4°. De S. Canuto, rege & protomartyre Danorum.

Ex Breviario Roschildensi.

IN ciuitate Ottoniensi, sancti Kanuti regis & protomartyris Danorum, qui anno millesimo octuagesimo sexto, pro zelo Christianæ religionis à Blacco suo familiari, in basilica sancti Albani martyris ante altare, manibus solotenus expansis in modum crucis, in latere est lanceatus, & feria sexta mortem pro Christo passus. Occisi sunt cum eo Benedictus frater, & alij septendecim commilitones. Porrò regina nobilissima Ethla corpus deliberavit ad natiuos terminos secum deducere: sed ostensa indicia hoc non sinebant. Et hæc ex officio ecclesiæ Roschildensis. Reliquum verò historiæ apud Saxonem legatur. Nos memoriam eius recensemus hoc loco, quia Ethlam, quam nos Adalam dicimus, filiam Roberti Frisij, Comitis Flandriæ, vxorem habuit. Ex qua genuit Carolum cognomento Danum & bonum, Comitem & martyrem Flandriæ.

5. De

5°. De obitu fratris Pacifici.

Ex sancto Bonauentura, capite quarto Vita sancti
Francisci, & monumentis monasteriorum tempore
Pacifici fundatorum.

Vide & cap.
6. & Com-
mentarium
Henrici Se-
dulij ad §.
7. sexti cap.

Lensij, in Arthesia, obitus fratris Pacifici, qui ante conuersionem erat sæcularium cantionum curiosus inuentor, ab Imperatore coronatus, & inde rex versuum dictus. Sed cum in castro sancti Seuerini, beatum Franciscum & prædicantem & in modum crucis signatum reperisset, sæcularibus pompis omnino contentis, beato patri professione adhæsit. Propter quod videns eum vir sanctus ab inquietudine sæculi perfectè ad Christi pacem conuersum, fratrem Pacificum appellauit. Hic postmodum in omni sanctitate proficiens, primus in Francia Ministerij gessit officium. Per quem inibi multi conuentus sunt erecti, inter quos Lensensis, Atrebatensis, & Valencenensis. Cuius postremi initium multa virorum nobilitate fuit decoratum. Fuit verò inter eos nobilissimus Iudocus de Maternes, ante conuersionem gubernator Montensis, qui cognatum suum ad eundem Ordinem trahens, fundatorem vidit cœnobij Gandensis. Obijt autem Pacificus Lensij siue Lendij, vbi in suburbio tenue est, sed peruetustum, atque primum harum regionum cœnobium Franciscanorum. In cuius ecclesia extra chorum vetustissimū cœni ur monumentum, cum huiusmodi inscriptione *sub hoc lapide recondita seruantur, ossa sacra beati Pacifici, Ordinis Minorum, qui ipse primus fuit prouincie Francie Minister.*

T

Die